

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

El Xelín anava carretera enllà mig mort de gana.

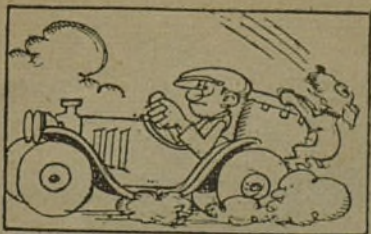

I passà per allà en Correm amb el seu 40 H. P.

El pobre quisso rebé un cop tan tremend que anà a parar...

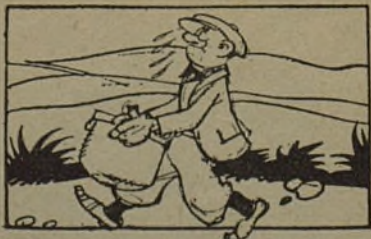

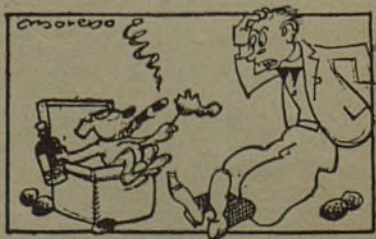
a la cistella de provisions que hi havia darrera el cotxe.

En Correm, cansat de córrer, es disposà a esmorzar.

Portà el cistell a un lloc propici.

I en obrir-lo es trobà amb el Xelín
que s'ho havia menjat tot.

A cavall d'un ruc

ERA un home' molt gros, molt gros, que anava a cavall d'un ruc molt flac, molt flac.

El ruc prou s'esforçava per carrossar l'home, mes per esforços que fes, no podia aconseguir anar de pressa.

—Arri, ruc del dimoni! — cridava l'home.

I vinga garrotada. I a cada garrotada que rebia, el ruc llençava un gemec i deia entre ell en el seu llenguatge:

—Quin mal cor té aquest home!

I feia més esforços per tirar avant.

Per últim varen trobar un pobre que

s'estava a la vora d'un camí, i va dir a l'home gros:

—¿Com és que maltracteu d'aquesta manera el pobre ruc?

—Perquè no tira, el gandul!

—¿I què voleu que tiri si vós peseu tant i encara augmenteu el vostre pes amb el de les garrotades?

L'home gros, en sentir això, va callar, i el pobre va aprofitar el seu silenci per dir-li:

—Als animals que ens donen ajuda amb el seu treball, no cal maltractar-los, per rucs que siguin, enteneu? I l'home que els maltracta demostra ésser un desagraït i un mal cor.

Sentint aquesta lliçó, l'home gros va ofendre's una mica i va dir:

—Total, per un ruc...! ¿Què val un ruc?

—A vegades, més que segons quines persones—va replicar el pobre—. I jo sé rucs que han fet un servei molt millor que tots els que podeu fer vós en la vostra vida.

—Això ja és ofendre—va fer l'home gros.

Però el pobre no es va desconcertar i li va dir:

—¿Voleu venir fins a una ermita que hi ha prop d'aquí?

—¿Què hi farem a l'ermita?

—Us hi ensenyaré uns rucs que han fet millors serveis que vós.

—Anem-hi.

I, descavalcant del ruc i menant-lo pel ronsal, va seguir el pobre cap a l'ermita. En ésser a la porta, varen estacar el ruc al tronc d'un arbre i, llevant-se les barretines, varen entrar a dins.

L'ermita era pobreta, molt pobreta, tan pobreta com el pobre, que n'era l'ermità. Però a cada costat hi havia unes pintures representant passatges de la vida de Jesús.

I un d'aquells passatges era la fugida de la Sagrada Família a Egipte, i un altre era l'entrada de Jesús a Jerusalem. I en el primer hi havia Sant Josep, menant un ruc que duia a Ma-

ria Santíssima i el bon Jesuset, i en el segon hi havia el mateix Jesús, ja home fet, muntat en un ruc i entrant a Jerusalem entre una munió de llo-rers i de palmes.

I l'home gros va veure que, real-ment, hi havia rucs que havien fet mi-llors serveis que no faria mai ell en sa vida, puix havien portat sobre el seu lloç el cos del Salvador i de la seva Mare, que ho és de tots nosaltres.

Com podeu suposar, d'ençà d'aquell dia l'home gros va estimar més el seu ruc i va tractar-lo amb molt més amor.

EL REIET DE CASA

ACUDIT

—¿Com és—exclamà l'amo d'una ta-verna, dirigint-se al cuiner—que ser-veix aquest conill sense treure-li els ulls?

—Ja veurà—contestà el cuiner—, és que des de la meua joventut m'han en-senyat a no martiritzar les bèsties.

RAFAEL MUSOLAS

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Al senyor Pere, per culpa de certa afició exagerada a la cervesa, cada nit, en tornar a casa, se li feia difícil agafar l'anella de trucar.

Fins que un dia se li va ocórrer a la seva senyora pintar al centre de dita anella, de manera que aquesta semblés una nansa, un got de cervesa.

I ve't aquí que, des d'aquell dia,
el senyor Pere mai més va trobar di-
ficultat en agafar l'anella per trucar.

JEROGLIFIC COMPRIMIT

TOT CAMINANT

Un dia, tot caminant un jove per uns boscos, va cridar-li l'atenció una muntanya molt recta, que per pujar-hi es tenia d'anar molt en compte, perquè era molt fàcil relliscar.

Per fi s'hi acostà i trobà, al peu de la muntanya, un vell, al qual féu aquesta pregunta:

—Escolteu, bon vell: ¿tardaré molta estona per arribar al capdamunt d'aquesta muntanya?

I el vell li contestà:

—Si pugeu a poc a poc, amb dues hores hi sou, però si aneu de pressa no hi arribareu ni en un dia.

El jove no va comprendre la contesta del vell, i va quedar com parat en sentir que li havia dit que, anant de pressa, trigaria més que anant a poc a poc.

El vell, en veure sa estranyesa, li explicà:

—Si aneu de pressa relliscareu tot sovint, us fareu mal i us cansareu, i

per aquest motiu trigareu a arribar-hi, i si aneu a poc a poc, cada pas que deu el dareu segur, sense por de relliscar, fer-vos mal ni cansar-vos.

El jove comprengué de seguida la idea i donà moltes mercès al vell.

Emprengué la caminada tal com li havia dit, i arribà a dalt de la muntanya sense passar-li cap contratemps.

JOSEP BONET

R O M B E

o
o o o
o o o o o
o o o
o

Substituir els zeros per lletres fent que es llegeixi vertical i horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, carrer de Barcelona; 3.ª, població de Catalunya; 4.ª, animal; 5.ª, vocal.

NAS DE LLAUNA

UNA PENSADA ATRACTIVA

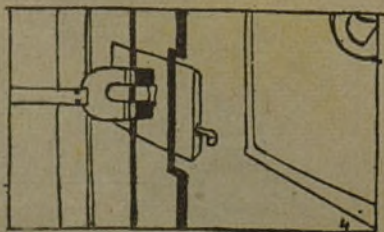
Cada nit en Vinaixa tornava a casa
fent esses.

I en ésser davant la porta no troba-
va la manera de ficar la clau al pany.

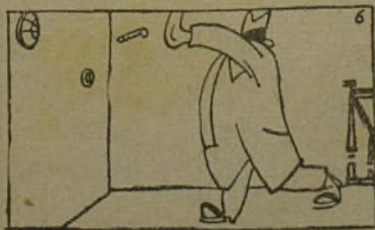
Un amic seu que era enginyer i molt enginyós li donà una solució.

Es tractava de col·locar un gros imant

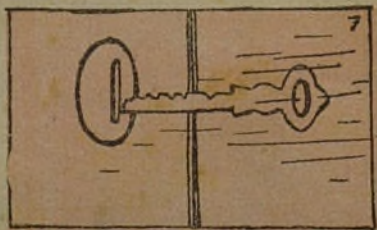

tocant al forat del pany per la part de dintre.

Amb aquesta instal·lació, quan en Vinaixa arribava a casa no havia de fer

més que llençar la clau en l'aire, i
ella sola se n'anava cap al pany.

Gràcies al magnetisme, ja no li cos-
tà més d'obrir la porta.